

опитни дипломаты, не щѣтъ да ся обвинятъ, подносятъ ми войскытъ и флотытъ си. . . . двадесять левгы на далечъ, и единъ миліонъ франгы, платени въ деньтъ въ който, ако сполучъ, не ще ми трѣбать вече. . . . Тѣзи славны глупацы наричатъ това нѣравственно подкрѣненіе. . . , когато то не е освѣтъ дебела безнравственностъ ! Че тѣзи господиновицы не ся надѣжтъ че ще сполучимъ, нетрѣба да ти го казувамъ; сега остави да ги принудимъ да повѣрватъ това. когато вече грабнимъ питѣжъ, тѣ ще подложатъ жѣби да яджтъ съсъ насъ че иматъ право ужъ. Но все едно ! стига да остане за мене багряницата, а за тебе Марія Аркека. — Всякога говори и прави като че нося на Неаполитанцытъ флотѣжъ, войскѣжъ и сѣкровищата на Лудовика 14 го, които за да прилича работата колко годѣ на истинскѣ ще ся намѣрятъ задъ мене, въ заливѣтъ. . . . на присматряніе и ужъ като подъ мойжъ заповѣдъ.,

Това писмо ны отиѣнява отъ трудѣтъ да описваме образѣтъ на тогова който го е писалъ. Въ него вижда нѣкой духѣтъ, харностѣжъ, дерзостѣжъ, доблестѣжъ, лудостѣжъ на този който като духовникъ разбѣрка на ветѣтъ учители теоріѣтъ за гражданственнытъ и уставнытъ правдини, а като рицаръ бѣще най способныйтъ, най дѣятелныйтъ и най свѣтлыйтъ на епохѣжъ, на този владѣтель, който съсъ славолубіето на родѣтъ си съединяваше и спретнолѣпнѣето и расположеніето на мечтателностъ.

А отъ това толкозъ ся благодари Шатильонъ, щото за еднѣ минутѣ забрави Маріѣжъ, а послѣ като гледаше и двата си кроежа че ся осжществяватъ сѣврѣменно, станѣ и трѣгнѣ къмъ общыйтъ воененъ станъ дѣто Мазаниелъ бѣше ся завърнѣлъ прѣдъ еднѣ минутѣ.

— Хайде върви, луда пеперудке !- върви да си опърлишь крылѣтъ и да изгоришь въ огньѣтъ ! рече мышеловецѣтъ като го гледаше че тича въ пѣтьтъ